

mest hensigtsmæssige løsning, at skyldneren frivilligt giver møde i fogedretten, således at man kan undgå såvel udgående forretning som politifremstilling.

Begrundelsen for skyldnerens udeblivelse vil ofte være, at han tilsiges til at møde på et tidspunkt af dagen, hvor han ikke uden at forsømme sit arbejde vil kunne komme. Justitsministeriet er derfor indstillet på at søge antallet af fremstillinger nedbragt ved at åbne mulighed for skyldnere til at give møde uden for sædvanlig arbejdstid. En sådan ordning kunne f. eks. gå ud på, at der i tilfælde, hvor skyldneren udebliver efter første tilsigelse, forsøges med en fornyet tilsigelse til at møde på et andet tidspunkt, f. eks. mellem kl. 16 og 18. Det kunne også i forbindelse med den første tilsigelse tilkendegives skyldneren, at mødetidspunktet efter nærmere aftale med dommerkontoret kan ændres til et for ham mere hensigtsmæssigt tidspunkt. Sådanne ordninger forudsætter imidlertid, at fordringshaverens mødepligt under forretningen ophæves, jfr. nærmere nedenfor under 3.

Efter forslaget § 491, stk. 2, bemyndiges justitsministeren til at fastsætte regler om afholdelse af fogedforretninger uden for sædvanlig kontortid. Inden sådanne regler fastsættes, vil der dog blive gennemført en forsøgsordning ved forskellige embeder.

I nogle tilfælde er det sket, at politiet som følge af en utilstrækkelig angivelse af skyldnerens navn og adresse ved en fejltagelse har henvendt sig til en anden end skyldneren for at gennemføre en fremstilling i fogedretten. For så vidt muligt at undgå sådanne forvekslinger overvejer justitsministeriet at anmode politiet om altid at tilbagesende sagen til rekvirenten, hvis fremstillingskendelsen ikke giver mulighed for en sikker identifikation af skyldneren, således at rekvirenten ved henvendelse til folkeregistret eller på anden måde kan fremskaffe nye oplysninger om skyldneren. Fører rekvirentens undersøgelser ikke til noget resultat, må politiet yde ham bistand til at eftersøge skyldneren i overensstemmelse med de almindelige regler herom.

3. Fordringshavernes møde under udlægsforretninger.

Efter den gældende lovs § 516, stk. 1, kan en eksekutionsforretning kun fremmes, hvis der gives behørigt møde fra domhaverens side, medmindre „dommen eller forliget lyder på betaling af en penge-sum, der, bortset fra de efter sagens begyndelse påløbne renter og sagsomkostninger, ikke overstiger 200 kr., og der ikke æskes udlæg i fast ejendom“.

Den gældende beløbsgrænse foreslås i betænkningens udkastets § 491, stk. 2, forhøjet til 1.000 kr. Udvalget har endvidere ikke anset det for nødven-

digt at forlange fordringshaverens tilstedeværelse, fordi der bliver tale om udlæg i fast ejendom.

Møde for fordringshaveren vil især have betydning, hvis der opstår tvivl om gældens størrelse eller med henblik på fastsættelse af en afdragsordning for skyldneren.

Efter lovforslagets § 501, stk. 2, der i alt væsentligt svarer til gældende ret, kan indsigelser mod rigtigheden af domme og kendelser og indsigelser mod indenretlige forlig, som angår rettens virksomhed, ikke gøres gældende under tvangsfuldbyrdelsen. I øvrigt kan i princippet fremsættes alle indsigelser mod kravet eller dets størrelse. I langt den overvejende del af fogedsager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav fremkommer skyldneren imidlertid ikke med sådanne indsigelser. I det hele taget er det sjældent, at der opstår spørgsmål, der kræver medvirken af en jurist. Inden for det storkøbenhavnsske område og i et vist omfang også ved fogedretter i provinsen giver visse advokater da også regelmæssigt møde i fogedretterne ved kontorfunktionærer.

Justitsministeriet finder det derfor ubetænkeligt at foreslå den af udlægsudvalget foreslåede beløbsgrænse på 1.000 kr. ophævet, således at kravet om fordringshaverens møde under forretningen helt opgives for så vidt angår sager om tvangsfuldbyrdelse af pengekrav, jfr. forslaget § 492, stk. 2. Finder fogedretten det nødvendigt, at fordringshaveren er til stede under forretningen, kan den enten indkalde ham til mødet eller udsætte forretningen til et senere møde og indkalde ham hertil.

Med hensyn til mulighederne for fastsættelse af afdragsordninger henvises til punkt 4.

Efter justitsministeriets opfattelse bør det kun pålægges skyldneren at betale omkostninger i forbindelse med fordringshaverens møde under forretningen, hvis det har været nødvendigt for fordringshaveren at give møde, d. v. s. hvis fogedretten har indkaldt ham, eller hvis fogedretten i øvrigt finder det rimeligt, at han har givet møde. Dette er præciseret i forslaget § 503, stk. 1, 3. pkt.

Retsafgiftsloven vil inden lovens ikrafttræden blive foreslået ændret således, at der uden afgift udfærdiges udskrift eller anden meddelelse vedrørende det passerede til fordringshaveren, når denne ikke har givet møde under udlægsforretningen.

4. Udlagte genstandes forbliven hos skyldneren m. v.

I praksis sker det ofte, at fordringshaveren og skyldneren under en udlægsforretning træffer aftale om en afdragsordning for skyldneren. Overholder skyldneren aftalen, undlader fordringshaveren herefter i almindelighed at lade de udlagte genstande bortsælge på tvangsauktion. En sådan udgang på